

VERBORGEN KRACHTEN

VERBORGEN KRACHTEN

Meet Mare, 14 jaar. In het bezit van een moeder die niet helemaal spoort, ergerlijk begaafde en slimme vrienden, en – oh ja - verborgen magische krachten. Dat laatste vertelde een vreemde man haar na een spectaculaire zonsverduistering. En reken maar dat ze reden heeft om hem te geloven.

Behoorlijk balen dus, dat het haar niet lukt die krachten te gebruiken. Als haar maatje Nick er vervolgens wel in slaagt magisch vuur op te roepen, is ze woest. Is ze dan écht gedoemd als saaie middelmaat door het leven te gaan? Maar dan verandert alles. Mare raakt verzeild in een eeuwenoude strijd en merkt dat soms offers nodig zijn om je vrienden en familie te beschermen.

Vuurdoop is het eerste deel van de serie *Verborgene krachten*.

Leeftijd: 12+

Christien Boomsma

VUURDOOP

VUURDOOP

Christien Boomsma

De Vier Windstreken

ISBN 978 90 5116 333 9

9 789051 163339

De Vier Windstreken

Christien Boomsma

VUURDOOP

Op www.vierwindstreken.com kun je je aanmelden voor onze nieuwsbrief.
Hier vind je ook al onze boeken en andere artikelen.

© 2015 De Vier Windstreken, Rijswijk
Tekst van Christien Boomsma
Omslag van Mario van Brakel
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland
NUR 283,284 / ISBN 978 90 5116 424 4

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De Vier Windstreken

INHOUD

Verborgen krachten	3
Zonsverduistering	7
Het danst onder mijn huid	19
Voorbestemming	30
Toch talent	41
Het vuur fluistert mijn naam	53
Eierschuim en alcohol	64
Tekens van macht	75
Tattoo in bloed	86
Het geheim van Caspara	95
Vlucht voor de heksenjager	107
De weg naar de Geselberg	120
De heks van Wedde	133
Hem terugpakken	144
Naar het kerkhof	155
Spookmeisje	166
Jullie willen myne siel	177
Luchtheks	189
De wetten van de natuur	199
Bijna ochtend	211

ZONSVERDUISTERING

Mijn moeder zegt dat het licht na een zonsverduistering magisch is. Ze zegt dat die eerste stralen die voorbij de zwarte schaduw van de maan piepen macht kunnen oproepen, van diep binnen in je. Dat zégt ze.

Maar ze spoort natuurlijk van geen kanten.

Want wees nou eerlijk, zo'n zonsverduistering is gewoon de maan die toevallig voor de zon schuift. Natuurlijk ziet het er vreemd uit als de avond valt midden op de dag en de zon een aureool krijgt, maar dat is geen magie, dat is astronomie.

Ergens anders op de wereld gebeurt het iets eerder of later. En er zijn plekken waar helemaal niks gebeurt. Als je erover nadenkt, word je gek van de mogelijkheden met steeds exact dezelfde zon. Maar hoe je het ook wendt of keert, een zonnestraal is licht en geen magie.

Toch had de weerman er genoeg heisa over gemaakt om massa's mensen op de been te krijgen voor een zonsverduistering in de vroege ochtend. Extra bijzonder, omdat de zon zou opkomen terwijl de verduistering nog niet voorbij was, als een soort banaan dus. Het was onfatsoenlijk vroeg. Een uur of zes, schat ik. Buiten was het pikdonker. Maar een lange sliert auto's kroop over het smalle paadje dat het Fochteloërveen in leidde. Normaal gesproken zag je daar alleen bejaarden op de fiets, een enkele wandelaar of een paar fanatieke vogelspotters. Maar nu spleten de koplampen van wel vijf-entwintig auto's de nacht in duizend stukjes.

Ik stelde me voor hoe de vogels die hier normaal overnachtten, geschrokken waren gevlucht. Hoe slangen een goed heenkomen moesten zoeken nog voor de dag hun koudbloedige lijven had opgewarmd. Ik fronste... Konden ze dat dan eigenlijk wel?

Ik rolde me nog wat stijver op op de achterbank en rilde van het te vroeg gewekt zijn.

Mijn moeder zat achter het stuur. Haar rode dreadlocks leken zwart in het halfdonker. Soms deed de auto voor haar iets raars – remmen voor een kuil in de weg bijvoorbeeld – en dan vloekte ze in zichzelf. Haar zilveren armbanden rinkelden zachtjes. Ik rook de wierook en de gewijde kaarsen die ze had meegenomen voor een ochtendritueel. De zachte geur van rozemarijn en vanille, die straks nog sterker zou worden als ze ze aanstak.

Naast haar zat mijn vader. Leren jasje, gekocht om mijn moeder te pesten. Bril. Verrekijker in de aanslag. De kijker met speciale zonnefilters lag in de kofferbak. Het liefst had hij die bij zich gehad, maar dat paste niet. En dus prikten de stokken van het statief in mijn nek als ik rechtop ging zitten en dreigde ik gespietst te worden als ik te veel naar rechts leunde. Maar dat laatste wilde ik niet, want daar zat mijn broer Raaf en als je te dicht bij hem komt, heb je meteen gedonder.

Mijn vader boog zich naar voren. ‘We moeten er toch bijna zijn? Ik ben het een beetje kwijt. Het ziet er heel anders uit in het donker.’ Mijn moeder knikte over het stuur heen. ‘Daar. Zie je hoe de auto’s de weg afdraaien?’

‘Ah. Ik zie het. We hebben geluk dat de nacht zo helder is geweest. Het wordt perfect straks.’

Mijn moeder knikte weer. ‘Fijn dat we dit samen doen.’

Zijn stem klonk een beetje schor. ‘Ja.’

Het was ook behoorlijk uniek. Mijn ouders zijn de meest verschillende mensen die je je maar kunt voorstellen. Hij is een wetenschapper. Natuurkundige aan de universiteit om precies te zijn, iets met deeltjes die hij laat botsen in een grote buis. En zijn hobby is sterrenkijken. Hij kan zich niks heerlijkers voorstellen dan op een heldere nacht ergens op een extra donker plekje met zijn kijker naar de hemel te turen.

Mijn moeder... dat is een heel ander verhaal. Ze runt een winkeltje

met stenen en amuletten en wierook en dat soort dingen. Die stenen hebben krachten, gelooft ze. Rozenkwarts voor liefde, amethyst om rustig te worden. En ze liefhebbert een beetje met wicca – hekserij dus, maar dan op een vriendelijk manier, hè? Ze is hartstikke lief.

Maar ze verschillen van elkaar als water van vuur en zo gedragen ze zich ook. Ruzie dus, over van alles en nog wat. Van het soort tandpasta dat we gebruiken, via de vakantiebestemming, naar de stijl van opvoeden. En wij zitten ertussen en hopen dat het overgaat. Je vraagt je af hoe ze ooit verliefd hebben kunnen worden, die twee. Maar vandaag, vanóchtend dus, hadden ze elkaar gevonden in die rare zonsverduistering. Hij werd opgewonden omdat het uniek is en hij het zo goed mogelijk wilde bestuderen. Zij was blij omdat ze denkt dat dit zonlicht magische krachten heeft.

Ik vond het vooral vroeg.

‘Dáár!’ Mijn vader wees opzij.

Mijn moeder trapte hard op de rem en gaf een ruk aan het stuur. Even schudden we heftig door elkaar, terwijl de auto door een ondiepe greppel stuiterde om half aan de kant tot stilstand te komen. Ik werkte mezelf een klein stukje omhoog om te zien waar we nu eigenlijk waren. Autolampen zwaaiden onregelmatig en doofden als een wagen een plekje vond. Ik zag het flakkeren van vlammen. Vuurkorven die her en der waren opgesteld, waar mensen hun handen boven warmden. Mocht dat, van Staatsbosbeheer?

Toen gingen de portieren open en hoorde ik geroezemoes, vrouwen die zongen – een soort indianenlied – en hier en daar een iPod. ‘Nou jongens, we zijn er!’ riep mijn vader. Hij checkte zijn horloge. ‘Nog een halfuurtje voor zonsopgang. We zijn prachtig op tijd.’

Mijn moeder zei niets. Ze staarde naar de vuurkorven in de verte en ik vermoedde dat ze in no time een paar zielsverwanten zou vinden om samen de ochtend mee toe te zingen. Dat doet ze vaker, maar dan met de maan als-ie vol is. Het heeft wel wat trouwens, maar je moet er niet te hard over nadenken.

Zo begon het dus.

De mensen splitsten zich als water om een steen. De sterrenkijkers gingen naar rechts, de zoonanbidders naar links. Mijn moeder hing ertussenin.

Aarzelend volgde ze mijn vader, die met het statief van de kijker op zijn rug de glooiing opklom, over haar schouder een tas vol lenzen en filters. Raaf had een rugzakje met drinken, broodjes en natuurlijk de wierook en wat rituele kaarsen. Ik had geluk. Ik had alleen mezelf.

Mijn vader had verrassend snel een plekje gevonden. Meestal is hij zo besluiteloos als een hond die een plekje zoekt om te plassen, maar deze keer wist hij het meteen. Tussen een paar stekelige struiken was een open plek waar hij zijn kijker kon opstellen zonder bang te hoeven zijn dat die omver werd gelopen. Dat er takken in onze billen prikten, nam hij voor lief. Hij draaide de schroeven van het statief vast, bevestigde de kijker erop en nam de lenzen over van mijn moeder. Hij pruttelde nog wat over lichtvervuiling, die het kijken van sterren op dit uur bemoeilijkte...

En toen begonnen de trommels.

Drums hypnotiseren. Ze drijven gedachten uit je hoofd, slepen je mee. Je hebt van die feestjes van mijn moeders vriendinnen – kampvuur, trommels, zingende mensen – waar je alle besef van tijd verliest. Mijn moeder hoorde het. Mijn vader hoorde het. En ze waren elkaar kwijt.

Mijn moeders blik dreef weg van mijn vader en zijn kijker, en gleed naar het zuidoosten. 'Willem, ik ga daar even kijken,' zei ze. 'Marianne had gezegd dat ze ook zou komen. Dus misschien...'

En hij – mijn vader dus – bevroor en knikte. 'Tuurlijk, Eva. Ga je gang.'

Dat zéi hij. En: 'Raaf? Geef je me dat filter even aan?'

'Ik ben zo weer terug. Heus,' zei mijn moeder er nog achteraan.

Daar ging ze. Raaf en ik wisselden een blik en ik besloot mee te gaan. Eén kind voor elke ouder. Dat is eerlijk, al betekende het dus dat ik niet bij mijn vader zou zijn, terwijl ik stiekem best benieuwd

was wat zijn filtertjes zouden opleveren. Maar goed, je kunt niet alles hebben.

We wrongen ons tussen de mensen door. Ondertussen werd het roffelen van de trommels luider. Het ritme veranderde ook en ik vermoedde dat het moment suprême, waarop de zon dus echt opkwam, naderde.

Een vrouw in wapperende rok wilde passeren, hield stil, slaakte een enthousiaste kreet en legde een hand op mijn moeders arm. 'Eva! Jij hier? Goed je te zien!'

Mijn moeder lachte en antwoordde iets dat ik niet kon verstaan. Waarschijnlijk ging het weer over dit speciale moment en hoe je er maximaal van moest profiteren. Daarna omhelsde ze die andere vrouw. Dat doet ze vaak, veel knuffelen en kussen en het goede wensen. Soms een beetje watje-achtig, maar het heeft ook wel wat. Ik bedoel: als iedereen dat zou doen, zou de wereld er een stuk vriendelijker uitzien. Maar ze keek geen enkel moment naar mij en ik vraag me eigenlijk af of ze wel doorhad dat ik er was.

Ik wipte van de ene voet op de andere. Het is zo vervelend als je staat te wachten tot je ouders uitgekletst zijn. En bij mijn moeder kon dat heel lang duren.

En toen hoorde ik die stem. Vreemd, doordringend. Wat is het woord?

Sonoor.

Een paar meter verderop stond een verhalenverteller. Een lange, magere man met ogen als zwarte kooltjes in een gezicht dat bleek leek in de vroege ochtend. Hij droeg kleren die je normaal vreemd zou vinden. Maar hier, tussen de geitenwollensokken en fantasy-freaks, leken ze heel normaal. Een lange, zwarte mantel met een befachtige witte kraag. Hij deed me denken aan een grote bonte kraai.

Belangrijker was die stem. Vaag herinner ik me dat hij een verhaal vertelde over de zon en de maan en hoe die ooit het werk onder elkaar verdeeld hadden. En dat de zon baalde dat hij alles alleen moest doen.

Maar waar het om ging, was het regelmatige rijzen en dalen van die stem. De stiltes die hij liet vallen, waarin je je ineens bewust werd van de geluiden: het geroezemoes, het trommelen, de zang. Dan had je het gevoel dat dat er allemaal wel was, maar ver weg. Héél ver weg. Als in een andere wereld.

Die stem, die hield je gevangen en dwong je om te luisteren.

Ik was de enige niet die erdoor werd aangetrokken. De mensen stonden rijen dik om hem heen en er kwamen er steeds meer bij. Volwassenen, kinderen. Een jongen van een jaar of vijftien – leren jackje en zonnebril! – wrong zich langs me en stootte me aan. Ik nam niet eens de moeite hem uit te schelden.

“‘Jij hebt ’s nachts nog sterren om je heen om je gezelschap te houden,’ klaagde de zon,’ hoorde ik de man vertellen. Hij boog zich naar voren en de mensen hielden hun adem in. “‘Maar ik...’”

De stem klonk steeds krachtiger, steeds voller. Soms pauzeerde hij even als hij bij een spannend stukje kwam en dan gleden zijn ogen over de mensen. Eén keer keek hij naar mij en het liep me koud over de rug. Echt waar, al was er helemaal geen reden voor.

‘En sinds die tijd...’

Ik wilde het weten. Vergat helemaal waarom ik hier eigenlijk was. Maar hoe het verhaal eindigde, zou ik nu niet te horen krijgen.

Plotseling schreeuwde iemand: ‘Het is tijd! Daar komt de zon!’

Ze hadden gelijk ook. Ik had niet eens gemerkt hoe licht de hemel in het oosten was geworden. De kring rond de verteller viel uiteen.

Ik keek wild om me heen, op zoek naar mijn moeder. ‘Mam! Eval!’

Ze was er niet. Nergens te zien. ‘Shit!’

Het zinderde in de lucht. Mensen deden brilletjes op. Vrouwen begonnen te zingen. Iemand danste op blote voeten in het zand.

Ik wrong me tussen de mensen door om een plekje te vinden waar ik wat zou kunnen zien en riep nog eens. ‘Mam!’

‘Kun je het niet zien?’

Een vriendelijke man met paardenstaart en een blonde baard keek op me neer. ‘Wacht.’ En hij tilde me op, zonder pardon.

En zo kwam het dat op het moment dat die eerste zonnestralen over de horizon piepten, ik met mijn hoofd boven de andere mensen uitstak. En dat ik dus ook een triljoenste deel van een seconde éérder dat licht zag en voelde dan al die anderen om me heen.

Soms maakt zo’n kleinigheidje toch verschil.

Mijn moeder had gezegd dat het vreemd zou zijn. Mijn vader dacht dat het prachtig zou worden. Verdomd als ze niet allebei gelijk hadden.

De wereld om me heen verkleurde in seconden van zwartgrijs naar dieporanjerood. En daar, in de verte, voorbij de eindeloze rietvelden, achter de stille plassen, terwijl kale bomen hun dode takken uitstrekten naar het niets, werd een gloeiende punt van vloeibaar vuur zichtbaar aan de horizon. Ook de wolken kleurden rood en een soort halo van zinderend licht vloeide uit over de hemel. Twee seconden later – meters verderop – verscheen een tweede punt.

Ik was gefascineerd. Zo erg, dat ik vergat dat een vreemde vent het gewaagd had me zomaar op te tillen. Normaal gesproken had ik dat natuurlijk niet gepikt. Ik ben verdorie veertien en ga volgend jaar naar de derde. Ik mag dan niet de langste van de klas zijn met mijn 1,57, maar dat geeft niemand het recht me te behandelen als een kind van tien.

Maar vandaag vergaf ik hem, want zonder hem had ik níets gezien. Bij die eerste stralen drongen de mensen naar voren. Handen gingen de lucht in. Sommigen zetten haastig zo’n raar plastic brilletje op, dat je ogen moet beschermen tegen het licht. Als je dat niet doet, kun je blind worden, of een oogbeschadiging oplopen. Ik had er ook een: mijn vader had er een heleboel meegenomen met het logo van de universiteit erop. Anderen sloten hun ogen om de stralen te voelen op hun gezicht – en dat is weer raar, als je rekent dat ze speciaal hierheen waren gekomen om iets te zién. Maar voor kleine kinderen was er op dat moment geen plaats. En dan bedoel ik met klein dus iets korter dan gemiddeld.

En toen... werd iedereen stil. En dat is ook raar, hoor! Zo veel mensen. Zo veel geluid... En zelfs de trommels zwegen.

Het moet een sterke kerel zijn geweest. Hij hield me wel twee minuten omhoog, voor hij begon te kreunen dat ik zwaar begon te worden.

‘Nog even!’ smeekte ik. ‘Alsjeblieft?’

Hij liet me een klein beetje zakken.

‘Please?’ hield ik aan.

‘Op mijn schouders dan!’

En zo zat ik even later op de schouders van de blonde reus, met zijn stugge dreads tegen mijn blote benen, toen de tweede punt van de bananenzon aan de horizon verscheen. Nog roder werd de hemel. Het vuur van de zon pulseerde, vloeide.

Ik wilde mijn brilletteje afdoen – het staat toch al voor geen meter – maar plotseling voelde het alsof er een muur stond tussen mij en de kracht van de zon. En ja... op dat moment voelde het inderdaad magisch. Net zoals mijn moeder had gezegd.

Ik baadde mezelf in het licht. Ik liet de energie in me stromen, me verwarmen.

‘Hé, kleine gek! Ophouden dat ding!’

Dat was de blonde reus weer en zijn stem bracht me terug naar de werkelijkheid. Ik had me niet eens gerealiseerd dat ik mijn handen naar mijn gezicht had gebracht en bezig was het beschermende brilletteje af te zetten.

‘Oh...’

‘Je wordt te zwaar ook. Hop, d’r af.’ Zijn handen sloten zich om mijn middel. Warme handen, sterke vingers. Hij tilde me op alsof ik een veertje was en de volgende seconde stond ik op de grond. Ik wankelde een beetje, duizelig. Zijn hand landde op mijn schouder.

‘Hoe heet je?’

‘Mare.’

‘Nou, Mare? Wat vond je? Was het de moeite waard hiervoor zo vroeg je bed uit te komen?’

Ik haatte dat ik het ging zeggen. Maar het was wel waar.

‘Ja,’ zei ik. ‘Het was best cool eigenlijk. Bedankt dat je me optilde.’ Ik meende het.

Hij grijnsde en ik bedacht dat hij z’n tanden beter had moeten poetsen die ochtend. Maar ja, voor hem was het vast ook vroeg geweest.

‘Graag gedaan,’ zei hij.

De menigte drong weer op. Tussen de mensen door ving ik zo nu en dan weer stukjes zon op. Hij rees hoger nu, de zon. Eerst leek het alsof het zwart van de maan de zonneschijf omhoogtrok van achter de horizon. Daarna kantelde het geheel en leek het zwart naar opzij weg te trekken. De banaan kwam rechtop te staan, werd dikker en dikker en eindigde als het logo van Apple, maar dan anders.

Nou... En toen was het voorbij.

De menigte begon dunner te worden en het zicht op de lucht werd niet meer belemmerd. Hier en daar stonden groepjes te praten. Er waren vrouwen die een soort cirkel van kaarsen hadden gemaakt en tussen de anderen zaten te mediteren of zo. Een enkele drum weerklonk nog.

Verderop zag ik ook mensen lopen met verrekijkers en telescopen en dat maakte dat ik aan mijn vader moest denken. Aan mijn vader én aan mijn moeder, die ik gezelschap ging houden, maar die ik dit hele laatste uur niet meer had gezien.

Shit! Je zóú d’r toch soms.

En ik schreeuwde. ‘Mama!’

Typisch. Je zou zeggen: moeder = liefde = zorgzaam. Maar voor de mijne gaat dat niet altijd op. Ze houdt van ons hoor, daar hoeft niemand aan te twijfelen, alleen heeft ze zo haar eigen manieren om dat te laten merken. Ze wil ons zo veel mogelijk ‘loslaten’, zodat we de kans hebben ‘onzelf te worden’. Maar als ik mezelf niet ben, wie ben ik dan?

Vroeger was dat anders. Ik hoefde maar een beetje te hoesten of ze kwam aandraven met kruidenthee. Als ik geplaagd werd op school,

deed ze kinderyoga met me en ze leerde me mediteren om het 'los te laten'. Maar vanaf mijn eerste ongesteldheid werd het anders – geen idee trouwens wat het kantelmoment bij Raaf was. In elk geval moeten we nu onszelf redden.

Je kunt zeggen dat ze vertrouwen in je heeft, of dat ze je ruimte geeft... Maar in de praktijk betekent het dat ze je vergeet in het Fochteloërveen.

Ik schreeuwde nog eens: 'Mama!' en stortte me naar voren om haar te zoeken.

'Hey! Kleintje! Waar ga je heen?'

Dat was de blonde reus die me had opgetild. Maar met hem kon ik echt geen rekening meer houden.

'Mama!'

Ik was niet in paniek hoor. Niet eens bang. Waarom zou ik? Ze zouden heus niet vertrekken zonder mij en ergens rechts van me was mijn vader waarschijnlijk bezig zijn telescoop weer in te pakken. Ik was kwaad. Eerst sleepte ze Raaf en mij mee naar hier, en nu was ze ons weer net zo hard vergeten. Waarom doet ze dat?

De maan was zijn eigen weg gegaan aan de hemel. De zon was niet langer rood, maar gewoon geel, net als anders. De temperatuur steeg voelbaar. Achter me hoorde ik auto's starten en langzaam wegsukkelen. Het was donderdag, dus er zouden heel wat mensen naar hun werk moeten. De heuvel bleef achter als een lege concertzaal. Overal lagen lege pakjes drinken, waterflesjes, blikjes en plastic zakjes. Hier en daar stonden nog mensen na te praten. De brillietjes waren af, de zon kreeg geen aandacht meer.

'Mama!'

En toen was hij er ineens. De verhalenverteller van zo-even. Hij greep mijn arm. Zijn vingers waren benig en sterk. Ik draaide me met een ruk om en keek in die koolzwarte ogen. Ik was... gefascineerd, zoals mijn moeder het zou noemen. In dat zwart zat een verhaal verstopt, dat kon je zien. Of het een goed verhaal was, dat kon ik niet zeggen, maar dat het spannend was, leek overduidelijk.

Ik slikte. 'Ik weet niet of...'

'Hoe heet je?' vroeg hij. 'Wie ben je?'

En zelfs nu had zijn stem iets galmends, iets dat je bijna dwong om te luisteren. Behalve dat het geen dwingen is, als je het graag wilt. Toch?

'Mare,' mompelde ik. 'Ik heet Mare...' En toen zag ik haar. Mijn moeder stond verderop tussen een groepje vrouwen met lange jurken. 'Ik moet gaan.'

Even, héél even hield hij me nog vast. Toen werd de greep van die lange vingers losser en rende ik naar mijn moeder. Opgelucht was ik. Maar tegelijk een beetje teleurgesteld. Alsof ik iets was kwijtgeraakt.

Marianne van eerder was er ook, een dikke vrouw met een lange rok, een pentagram om haar hals en heel veel ringen. In het gras bij hun voeten lag een verzameling glazen flesjes. Wat moest ze daar nou weer mee?

Ze zag me. Dat viel alweer mee. 'Dag schatje! Wat heb ik je gezegd! Was het niet geweldig?'

Aarzelend liep ik naar haar toe.

'Kon je het voelen?' ging ze verder, terwijl ze haar handen om mijn gezicht legde. 'Waarschijnlijk was je te laat, hè? Het gaat om het eerste licht. Echt het eerste. En jij bent zo klein...'

Daar had ze nou niet over moeten beginnen. Ik was al narrig. Maar nu helemaal!

'Iemand tilde me op,' begon ik, maar ze hoorde me niet eens.

'We hebben water,' vertelde ze, terwijl ze enthousiast een flesje van de grond opraapte. 'Goed hè? Marianne had flesjes meegenomen. Ze hebben allemaal het licht gevangen.' Ze stopte er eentje in mijn handen. 'Je weet nooit wat voor kracht het heeft, Mare.'

Ik voelde me als Frodo die het flesje sterrenlicht krijgt van Galadriel. Je weet wel, van *Lord of the Rings*. Maar dan had ik dus liever echt sterrenlicht gehad van een echte elfentovenares. Van je moeder is het toch net even anders.

‘Ga je mee?’ vroeg ik. ‘Papa staat vast op ons te wachten.’ Haar gezicht betrok. Waarschijnlijk realiseerde ze zich nu ook dat er geen moment ‘samen’ was geweest bij deze hele ochtend. En het was duidelijk niet zijn schuld geweest. Ik vroeg me af of hij had uitgekeken naar haar. Waarschijnlijk niet. Hij had al geweten hoe laat het was op het moment dat ze ‘even’ ergens anders ging kijken. ‘Nou... laten we maar gaan dan.’ Ze omhelsde haar vriendin. Kuste een andere vriendin, knuffelde een derde. Ik wachtte. En voelde het prikken van ogen in mijn nek. Ik draaide me om op het moment dat mijn moeder zich losmaakte van haar laatste vriendin en naar me toe kwam. Eerst ontdekte ik niemand. Ja, een hond die kwispelend een gat groef in het zand. Een vrouw die haar tas aan het pakken was. Maar toen zag ik hem: scherpe, donkere ogen. Een gegroefd gezicht dat vertelde van een bewogen leven. En die vreemde, kraaiachtige kleren. De verhalenverteller glimlachte toen hij mijn blik ving. En daarna... Daarna knikte hij. Alsof ik iets goeds had gedaan. Het volgende moment greep mijn moeder mijn hand en trok me mee. ‘Opschieten dan maar,’ zei ze. ‘Anders begint je vader weer te zeuren.’

HET DANST ONDER MIJN HUID

Zonder telefoon zou ik doodgaan. Als mijn moeder me dat hoort zeggen, dan zegt ze dat ik ‘een beetje overdrijf’. Dat zij vroeger ook geen mobieltje had en daar helemaal niet onder geleden heeft. Soms zegt ze ook nog dat al dat ge-sms en gechat ‘echt contact’ in de weg staat. Dat zal wel. Maar het kan ook zijn dat ze gewoon een eenzame rot-jeugd heeft gehad. Vandaag was ik in elk geval dankbaar dat ik niet in de middeleeuwen geboren ben. Ik ging niet naar school, omdat ik me echt – ik zweer het – niet lekker voelde. Beetje hangerig. Beetje misselijk. Maar misschien was het beter geweest als ik wel was gegaan, want de hele dag hing er zo’n nare spanning in de lucht, je weet wel. Waarom mijn vader niet gewoon naar de universiteit gaat op zo’n dag snap ik ook niet. Mijn ouders gaven elkaar de hele tijd van die kleine steken onder water. ‘Heb jij de was al opgehangen, Eva? O nee, natuurlijk niet, dat doe je nooit.’ ‘Doe toch niet zo vervelend. Kijk jij maar liever naar jezelf, Willem!’ ‘Wat doe je nou moeilijk? Ik bedoelde er niks mee. Heb je geen magische steen in je verzameling om je wat minder prikkelbaar te maken?’ Dan werd mijn moeder knalrood en begon er een spiertje te trekken bij haar oog. Raaf hield het na school voor gezien en was naar z’n kamer vertrokken. De mazzelaar heeft een laptop, dus hij heeft de computer in de woonkamer niet nodig voor z’n huiswerk. Maar voor hetzelfde geld zit hij te twitteren of te facebooken daarboven. Porno kijken. Kan best. Maar ik kan nergens heen. Mijn kamer is klein en saai en zelfs al ging ik erheen om het plafond te bekijken, dan nog is het er zo gehorig dat ik gesprekken in de keuken woordelijk kan volgen. En dat is precies wat je niet wilt.